

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
за пів року . . . 10 кор.
за чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 170 пер.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очі і душу ми веш: а не возьмеш милости і ври не возьмеш,
бо руске ми серце і тіра рус.» — В Русла-нових ісальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудня.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. і. п. Дембровского (Хорунціни). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженя — Рекламації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Україна а Галичина й Буковина.

(Конець).

Наколи на Україні настане конституційна воля а народне житє проявить ся там в усіх напрямках і на всіх областях, то немь найменшого сумніву, що «мати руских міст» — Київ, стане культурним осередком всего українсько-русского народу, вже задля самої історичної традиції й інших условин, яких не має ані Львів, ані Харків, ані Чернівці, ані Чернігів або Одеса. Але як я вже зазначив попередю, побіч сего головного осередка треба, щоби по всіх інших землях України-Руси і в Галичині і на Буковині, на Задніпрянщині, на Кубанщині і тд. були такі національно-культурні осередки, між котрими повинні бути живі і безнастанні взаємини. А такі взаємини можна би піддержувати не тільки просвітними, науковими, але й особистими зносинами, котрі були би при конституційній волі більш можливими, як тепер. Тутешня молодіж могла би доповнювати свої наукові засоби по українських університетах*), наколи там пов-

*) Тут годять ся зазначити, що докір проф. Грушівського зроблений Галичанам, начеб они їздили на Україну в ролі інструкторів і провідників, по легкі посади й богаті посаги звязаний з їздою «братів Галичан» в 60-их

стануть хоч деякі катедри для української мови, літератури, історії й етнографії, а так само молодіж з України повинна користувати ся викладами українсько-рускої мови, літератури й історії на тутешніх університетах, трудити ся в Наук. Товаристві ім. Шевченка, а тоді може би щезло з поперед него те гуртківство, сей атомізм, який не дає єму зєдинити до наукової і культурної роботи всі живі сили. Тоді вирівнували би ся також сі нездорові і крайні погляди і ріжницї в літературній мові, українська молодіж пізнала би, що й Галичина і Буковина є також богатим жерелом, з якого й Україна може й повинна черпати для збогаченя словесних засобів. Коли проф. Грушівський вимагає, що Галичина в першій мірі повинна зблизити ся до України, то я можу на се замітити, що вже Маркіян Шашкевич і єго товариші, опісля галицькі письменники 60-их років, а також і пізнійші се зробили і о тім можна наглядно перекопати ся в їх творах.

роках зовсім неоправданий і несправедливий. Сих «братей Галичан» закликало російське правительство а доставляла їх агенція «Слова» і т. д., а не народовці. А так само не з табору народовців а з гурту блвзького проф. Гр-му походив сей молодець, що хотів бути інструктором і назвав Україну купою гною, на котрій виросла лише одна лїлія Л. У-ка.

Тепер повинна би й Україна з свого боку зблизити ся до Галичини й Буковини в тім самім напрямі. Не все бо те, що деякі письменники на Україні вважають «українізацією», є добре, можливо й потрібне, бо в творах таких взірцевих письменників як Квітка, Шевченко, Куліш Вовчок, Руданський, Нечуй-Левицький, Коцюбинський ми находимо далеко більше схожого з нашими письменниками у висловах і граматичних формах, як в писаннях деяких новітших українських письменників. Коли проф. Грушівський вимагає від галицьких педагогів, щоби не було двох термінологій, двох мов на Українській Землі, то годить ся пригадати, вже попередю сказане, що тут і з підмогою школи і при участі секцій Наук. Товариства виробила ся термінологія і правопись, якою повинна би користувати ся також Україна. Те, що є ще недоладне або хибне, можна справити, але те, що добре, треба прийняти, хоч оно вийшло не з України, а з Галичини. Ось н. пр. видала Рада шк. кр. Правописні правила із словарцем правописним, одобрені фільольог. секцією Н. Товариства ім. Шевченка, а тепер навіть у виданнях сего товариства не держить ся тих постанов, а вводить свою правопись, свої вислови, не все щасливо дібрані Чиж се може пособити єдності і спільности? А так само й з правописю і мовою тепе-

Ярослав Гординський.

У Різдвяну ніч.

(Конець).

Отвираю очі... Лежу на долівці — наді мною Марина

Щось тепле спливає по чолі — се кров. Очевидно, я впав і скалічив собі голову.

«Тату, мама кличуть», шепочє Марина зсинілими усточками.

Мама!...

Зводжу ся поволи й іду до жінки.

«Іване! — чую її шепіт — що з тобою?»

Стою перед нею як виновник. Що я завинив? Не знаю, але почуваю, що я винен перед нею.

— «Успокій ся!» — каже жінка й бере мене за руку.

Її погаслі очі глядять на мене без виразу. Але я знаю, що з них бе лагідність. Вона все така — я шерсткий, а вона лагідна, тиха. І тому я почуваю себе винуватим. Вона спокійна, а я в розпуці.

— «Щож я тому винен? — говорю тихо до неї. — Не можу инакше».

Усьміх замаяв на її блідому лиці.

— «Я знаю, ти добрий!»

Добрий! І колиж вона могла пізнати мою доброту? Я для неї такий брусватий.

Не можу глянути на неї — почуваю себе що раз більше винуватим.

— «Добрий!» — кажу крізь затиснені зуби. — А не даю тобі ніякої помочи».

Я почув на собі її динигливий зір.

— «Мені треба би вже давно піти до них, на гору... просити...»

— «Слухай!» — перервала вона мені скорим, уриваним шепотом. — І се кажеш ти — ти?»

В її голосі чув я тільки обурення, що я пізнав, що моя вина перед нею перейшла вже міру. Вона не хоче чути про «них», хоч се одинокий її рапунок..

Я і не счув ся, як похилив ся над нею та поцілував її в руку. Звідки взяла ся у мене відвага на се?

А вона затремтіла ціла й погладила мене по лиці.

— «Я знала» — усьміхнула ся вона знова.

Що вона знала? Чому вона говорить мені се? Таж я й не говорив із нею ласкаво.

Сльози тиснули ся мені до очий. Сльози!.. Аж лекше стає на грудях і я віддыхаю свободнійше. Здаєть ся, сі слези наче змивають щось тверде з могого серця, а на його місце напливає така м'яккість, ніжність... Я уключає із вдячністю коло жінки.

— «А знаєш, Іване — відізвала ся вона нараз до мене. — Мені лекше. Я чую таку веселість і свободу».

І справді її очі горіли дивним блиском, а навіть лице мовби порожевіло.

«Так, так, Зоню; будеш здорова».

— «Здорова?» — відмовила вона задумчиво. — Не буду терпіти».

Морозом повіяло від тих слів

— «Що ти?» — вишептав я

— «Я щаслива — відповіла вона — така щаслива».

Вдячний її зір спочав на мені.

рішних українських видань, дневників ітд. Чи ж і там все ліпше від нашого? Отже й Україна повинна троха визволитися із свого провінціонального патріотизму, а мати передовсім на бачности культурну єдність всеї Українсько-рускої Землі, а тоді легко дійдемо до порозуміння, чого певно щиро і горячо кождий з нас тут бажає.

З царства тьми.

(+) Після розв'язання російської думи, заявили керівники «підземної Росії», що скінчився розем, на який вони перед тим призводили, а почнеся страшна боротьба. І справді в останніх часах революційне сторонництво російське розпочало з урядовою Росією таку грізну і завзяту боротьбу, яку мало де можна зустрінути в історії. Убийства і напади на високопоставлених урядовців на дневній черзі, а революційний комітет висилає в тій цілі готових до того людей, котрі з незвичайною саможертвою приймають на себе страшної задачі, а спіймані на злочині ані самі не хочуть подати своїх назвищ, ані видати своїх товаришів. Розятрена і розогнена молодіж російська з таким маловаженем життя виконує прикази тайного комітету, яке можна собі пояснити хиба вродженим східним народам фаталізмом.

Така завзята і горяча боротьба приносить призадумати ся над питанням, длячого якраз тепер вона веде ся в повнім розгарі, коли вже і речинець виборів означений, коли ріжні сторонництва політичні приготавляють ся до виборів, відбувають збори, хоч правительством намагає ся всіма способами спинювати сей рух виборчий і не допускати до віч виборчих. Отже з сего видно, що міністерство Столипіна, хоч вже визначило речинець виборів, все ще думає, що йому поведе ся удержати самовладу необмежену

і тому на кождім кроці робить труднощі і ставить перепони, щоби дума не вишла опозиційна, а покірною правительству. А хоч би вишла різко опозиційна, то нема найменшого сумніву, що правительством покористувало би ся першою дрібною нагодою, щоби її розігнати і знов правити без неї, як і тепер. Тимто добуває всіх заходів, щоби зміцнити своє самовільне становище. Вправді в останніх часах були вісти, що становище Столипіна захитане, що его вважають вельми слабим для переведення вложеної на него задачі, одначе відручне царське письмо запевнило его знов о повнім довірю.

Коли порівнати теперішнє положенє внутрішнє в Росії з положенєм після розв'язання думи, то здає ся, начеб в Росії запанував внутрішній лад і спокій, з виїмком деяких околиць більше зворушених.

Одначе в дійсности є се лише насьильне згнобленє, приголомшенє, а тимчасом в широких верствах тліє дальше та іскра невдоволення, яка може довести до великого вибуху нагромаженого палкого материялу. Доказом сего можна вважати також ту безліч убийств і нападів на високе чиновництво, котре намагає ся ще всіма силами піддержувати свою владу за всяку ціну.

Окрім того ще й голод в широких областях Росії починає доскулювати населеню, а заходи правительства в тім напрямі зовсім не вистарчають, так що треба відкликувати ся і до приватного пособлювання, позаяк страшні наслідки голоду, грізні пошести починають проявляти ся що раз більше.

Не поможе отже нічого урядовій Росії страшно реакційний «Союз справедливих руских людей», піддержуваний чиновництвом проти конституційних змагань населеня, а треба приступити щиро до реформ.

Лише повна горожанська свобода особи, свобода зборів і товариств, свобода

слова і печати, запоручена основними законами державними, може двинути Росію з сего страшного занепаду, подати лік на ту страшну недугу, яка її точить. Певно, що не можна через ніч перестроїти царства так віками глобленого і занедбаного, одначе треба зробити ширій почин до того і поборювати тих живел, котрі в інтересі добра і розвитку Росії бажають жертвувати свої умові сили в державній думі для конституційного перестрою російського самодержавного царства.

НОВИНИ.

— Календар. В суботу: руско-кат.: *Богоявленє Госп.*; римо-кат.: Фердинанда. — В неділю: руско-кат.: Собор Іоана Хр.; римо-кат.: Фаб. — В понеділок: руско-кат.: Георгія, Еміл.; римо-кат.: Агнети.

— Відозва до Хв. гр.-кат. урядів парохіальних і П. Т. Духовенства у Львові. Заходом товариств «Просьвіта» і Рус. Тов. педагогічного устроєно курс для неграмотних мужчин і женцин. Наука відбуває ся у двох класах в школі ім. Шашкевича ул. Скарбківська 26 а для тих, що мешкають близько св. Юра, в школі ім. Шевченка ул. Сикетуска ч. 49. Виділи обох Товариств звертають ся з прошенєм до Вв. Урядів парохіальних і П. Т. Духовенства, щоби заохочували неграмотних до користаня з сеї науки. Наука відбуває ся що неділі і в латинські свята від год. 3 — 5 по полудни.

— В Читальні «Просьвіти» жовківського передмістя у Львові при ул. Об'їзд ч. 6. виголосить в неділю дня 20. січня 1907 о год. 7. вечером о. Лев Сембратович відчит: «З подорожи до св. Землі». Вступ вільний. Гостям раді. — *Виділ.*

— З львівського «Сокола». Заповіджений курс організаторів сокільских Товариств гімнастичних і пожарничих розпочне ся в четвер дня 24. січня 1907 в львівскім «Соколі» о годині 8. вечер і буде відбувати ся кожного понеділка і четверга від 8. години вечер. В програму сего курсу входять крім чисто технічних викладів і вправ, також виклади про все — принайменше в загальних начерках — що

Розумію його — я був для неї нині справді добрий.

— „Який нині день? — спитала вона.

— „Святий вечер“.

— „Бач, у нас не має нічого, святої вечері не має, а я така щаслива“.

І я чув, що й я щасливий. Спокій у хаті, вдоволенє, ні згадки про борбу і хліб.

Я хотів сказати їй щось, але зміг тільки вимовити:

— „Зоню!“

А в тім оклику містило ся тільки безмежного щастя, кільки не зазнавав я ще ніколи в житю. В ньому була і вдячність для жінки і... чи я знаю?... безжурність, безжурність була... Нараз її рука опала з моєї і вона стрясла ся легко.

— „Поклич Мариню!“

Махиально встав я, та привів Мариню. Зоня поглянула на неї довгим — довгим поглядом. Потім обернула ся до мене:

— „Іване, поцілуй її...“

Наче непритомний сповнив я її бажанє. А Зоня усміхнула ся, аж блеск пробіг по ній.

— „Святий вечер — справді святий... Яка я безмежно щаслива“.

Я обернув ся до Зоні. З ясною усмішкою на лиці лежала вона неповоротно...

Тронутий якимсь розпучливим почутєм узяв я її за руки. Вона була змнана, непорушна...

— — — — —

Пустка кругом мене...

Наче остовпілий гляджу в усміхнене лице Зоні.

Яке воно гарне — чудове! Лежить біле — біле й не здригнеть ся... Тільки усміх...

Чого вона усміхаєть ся? Нічого не пригадую собі...

Правда, вона була щаслива...

І нечаяно почув я, що якісь невидимі кліщі стиснули мені серце.

Такий невисказаний біль проймив мене, що я аж заревів скаженим голосом.

А той голос збудив мої мисли.

Вона не живе! Умерла... І то тоді, коли я був такий щасливий у своїй сімї.

Умерла!

Тое слово давило і мило мене.

Я почув нараз, що я наче тая непотрібна солімка, кинена на поталу всім проходим...

Чогож я ще жду? Для мене не має иншого виходу. Я знав се від давна...

Повільним рухом, без поспіху, без дріжання вийняв я з кишені шнурок. Я робив се так, як найзвичайнішу роботу — без іскорки болю.

Я підійшов на середину кімнати й підніс руки до гори, до стелі...

В тій хвилі випав мені шнурок із руки.

Крізь замерзлі шибки долетів до мене могутний гомін. Се дзвонили дзвони на рождественське богослуженє.

Великими філями впадали їх звуки в мою кімнатку і наповняли її.

Я обернув ся.

Зоня лежала все з тою самою у-

сокілський організатор потребує знати з об'єму засад і законів про організацію з окрема. Зголошувати учасників — виключно членів «Сокола» — приймає ся щоденно вечір в канцелярії «Сокола» при ул. Рускій ч. 20 (дім «Дністра»). — *Старшина.*

— **З Заліщик** доносять нам: Вечерниці получені з відчитом д-ра Овчунського «про соціальне значіння виборчої реформи», відбудуть ся в комнатах тов-а «Руска Бесіда» в Заліщиках ві второк дня 22. с. м. о 8 год. вечером. По відчиті наступлять забави товарискі, зглядно танці. Вступ від особи І. К. Стрій візитовий. — Загальні зсови тов-а «Руска Бесіда» в Заліщиках відбудуть ся у власних комнатах в четвер дня 24. с. м. о 7. год. вечером, а на случай браку комплету о год. 8. вечером того дня без огляду на скількість присутних членів. На деннім порядку звіти, дискусія і вибір виділу.

— **Український театр в Харбіні.** Українська трупа Сулова поде виставляти українські штуки до Харбіна з платною оркестрою і хором. Трупу везе до Харбіна підприємець п. Арнольдів. Він забезпечив Сулову 9.000 карбованців збору що місяця. 2.000 карбованців задатку він заплатити трупі в січні. Опріч сего всю трупу (60 осіб) він везе на свій кошт третою класою. Вистави мусять почати ся в Великодня і скінчат ся в вересні. В сій трупі є між іншими українські артисти Манько та Зарничка. Трупа Сулова грає тепер у Катеринославі і виставляє між іншими штуками старого репертуару «Лісову Квітку» Л. Яновскої.

— **Пожарні філії львівського «Сокола»** заложено дальше: в Перемислові (пов. Сокаль), в Голині (пов. Калуш), в Малехові (пов. Жидачів), в Пісках (пов. Броди) і в Озерянах (пов. Борщів). Намісництво вже затвердило статуту тих філій: З кінцем мин. року було заложених 318 пожарних філій а в сім місяці внесено до намісництва статуту чотирох нових філій.

— **Ріжні вісти.** Дня 20. с. м. о 7. год. вечер відіграють ученики в Підгайцях сценічну ораторію «Ніч Вифліємська» в супроводі оркестри. Дохід на селянську бурсу.

Заг. збори філії «Просвіти» в Мостисках будуть 6. лютого о 10. год.

Р. Тов. педаг. в Косові отвірає з 1. лютого в Косові і Кутах приготсвляючи курси до гімназії, Наука буде безплатна і тривати ме до 15. липня. Виділ постарає ся о дешеве приміщенє учеників.

— **Українські співаки за границею.** «Южний Край» доносять, що за кордоном у дуже великій повазі співаки артисти з Росії. За о-

сьмішкою. До Зоні притиснула ся судорожно перелякана дитина.

А дзвони дзвонили. Щось дивне вливали вони в тліючу ще мою душу та будили її до життя. Я чув, як вони кликали виразно великим голосом, що я повинен жити.

Жити!... Для кого?... Чи для Марині?...

Ні... для спомину усміху Зоні, для спомину її щастя...

Сходила зоря.

Я клячав разом із Маринею коло мертвої Зоні та молив ся за упокій її душі.

А там, у серці зносила ся ще молитва без слів. Вона йшла до маленького Ісуса з подякою, що дав мені хоч не трівку хвилину щастя...

станній час заграничні, особливо австрійські та германські підприємці перетягли до себе чимало співаків, найбільше тенорів з Росії. Сего літа директори німецьких оперних театрів їздили по Україні та вишукували собі співаків. Вони забрали з України 5 співаків: двох, кажуть, надзвичайних басів а трех тенорів. Сі артисти підписали умову на 5 років.

— **Вибори до думи в російській Україні.** Бувший посол до думи Іван Тарасенко пише в «Раді» з нагоди наближаючих ся виборів до думи, звертаючи бачність на добір послів: «Для українського громадянства се завданє далеко складнійше, ніж для інших народів російської держави. Причин сего багацько, але на мій погляд найгодовнійша — то брак національної самосвідомости в широких селянських масах, які дадуть певно найчисленнійший контингент депутатів. Безперечно, що ідея автономії виникла із вимог самого життя народа, безперечно й те, що тією ідеєю проняті майже всі поступові верстви української людности, але селянські маси уявляють собі її дуже не ясно. Досвід першої думи свідчить про те, що при перших виборах українське громадянство, на великий жаль, подбало дуже трохи, щоби обрати депутатами з селянства свідомих Українців. І щоби не писали по українських і російських часописях про думську українську фракцію, як про щось сталє, міцно згуртованє з усіма ознаками окремої національности — я, що сам брав участь у тій фракції, далеко не поділяю тих думок. Я скажу навіть більше: українська фракція існувала там більше, як то кажуть, «на папері». Вона ледве, ледве дихала. Даремне шановні українські діячі дд. Шемет, Шраг і Чижевський тріпались як риба об лід, щоби згуртувати справжню фракцію — праця їх мала дуже невеликий поспіх. Приватні збори українських послів часто відкладались на інший час через те, що послів збирало ся дуже мало. Колиж часом збиралось людий чимало, то обговорюванє важких справ носило хаотичний характер, виникали дуже небажані суперечки... Взагалі збори здебільшого були мало інтересні. Все се було наслідком того, що в гурті більш як 50 послів з української території, які би повинні були брати участь у праці української фракції — свідомих Українців, на мій погляд, було не більш десяти, тай й ті були дуже ріжних поглядів. Навіть ті з селянських депутатів, що часто звертали на себе увагу українського громадянства, далеко не ясно уявляли собі, що значить слово «автономія». Були навіть і такі добродії, що, не розуміючи іншої мови, крім української, балакаючи тільки нею, прилюдно глузували з сеї мови, звучи її «хахлацкою», «мужичою». Інші прохали промовців говорити «по малоросійському», а не «по українському», хоча не вміли пояснити, яка тут ріжниця. Очевидно, що для таких людий українська «автономія» і всі звязані з нею питання не могли ні в яким разі стати гаслом і основою в їх парламентській діяльності. Проте моральне значінє української фракції, навіть і в тім вигляді, який вона мала в першій думі, всеж мало велику вагу і вплив на справи, що до українського питання. Розуміє ся, що як би фракція була складалась із свідомих Українців, то діяльність її булаб незмірно продуктивнійшою».

— **Зараза з Росії.** Вже й львівські злодії беруть ся до револьверів, як то показує отєя подія. Вчєра вечером о 8 год. закрали ся до помешканя п. Теренкочого, директора банку, два злодії, котрі розбивши креденс вкрали більшу честь столового срібла іредставляючу вартість около 1000 К. Кухарка однак зачула, що пораяють ся злодії і наробила зачуку. На то збіг сторож каменіці, а злодії тоді пустились втікати. Кухарка і сторож бігли за ними а по дорозі прилучили ся до них і інші люди, що случайно переходили улицею. Так аробив також і студент політехніки п. Мартинівич, що переходив случайно ул. Фридрихів. Він був вже так близько, що майже вже готов був вхопити злодія за карк. Тоді той обернув

ся і стрілив до него з револьвера, але на щастє хибив. Настало хвилевє замішанє і погоня спинила ся, а злодії вбігли тимчасом до каменіці при ул. Осолінських ч. 10. і сховали ся там межі подвійні двері партерового помешканя. Зробило ся збіговиско і люди обступили каменіцю, а тимчасом хтось спрово- див поліцію, котра вишукала розбишаків та відвела їх на інспекцію. Тут показало ся, що злодієм, котрий стріляв, єсть фаховий злодій Марян Бандрівський, котрий скінчив висший курс злодійства у львівськїм криміналі, де відсидів кару 1-літної вязниці і лише що 19. грудня м. р. вийшов звідтам. Другий злодій називає ся Адам Лянґ і єсть ще лиц практикантом в злодійськїм фаху, бо доси був шлюсарем, часами займав ся мулярством і не був доси караний. Злодіям відобрано вкраденє срібло і револьвер у футералі систему Velloдох.

— **Неправдивий аргумент.** Польські часописи донесли, що в додатковім кредиті, ухвалєнім державною радою в грудні м. р. містить ся позизія 50.000 К яко рата на рік 1906 на будову реального школи в Снятині, знищеної торік пожежею. Тимчасом — як нам доносять зі Снятина — тамонна реальна школа, зглядно єї три класи, містила ся в магістратськїм будинку і не потерпіла при торічнім пожарі ні на волос.

— **Новий трамвай електричний у Львові.** Вчєра отворено рух трамваю на лінії від школи св. Магдалини, через Кастелівку, ул. Крижову, Шимоновичів і 29. Листопада до фабрики гіпсу Франца Лінія є довга 1970 метрів і має 6 переставків, а се: ул. Снядецьких, ул. Набєляка, фабрика проф. Левинського (єсли там хто має висісти), ул. Ісаковича, віля «Текля», ул. Дувїна Борковського, а остатний, семий, перестанок є при віллі «Гражина». Від відєньскої каварні до ул. Снядецьких є одна секція, звідтам до віллі «Гражина» друга. Цілу лінію переїздить віз в часі 13½ минут. До цвітїня будуть на лінії їздити вози що 15 минут. Найблизший шлях електричного трамваю буде місто будувати на повиставову площу.

— **Сахалін в руках Японців.** Російські часописи доносять, що полуднева частина остров Сахалін, яка по договорі в Портсмуті дістала ся Японцям, змінила свій зверхний вигляд. Дикі околиці перемінили ся за короткий час в залєсені Японцями оселі. Доси замешкало на полудневім Сахаліні поверх 15.000 Японців. Оселя Корсаковк, яка служила Москальям на карну колонію, є тепер гарним місточком в яким виходить японська часопись. Москали ніколи копійки не заробили в Сахаліна, а ще мусіли докладати до него, а японський скарб за одєн рік мав приходу з полудневого Сахаліна 800 тисяч єн. На тім примірі видко, що значить бути добрим господарем.

— **Аудієнції через телефон.** Новий перський шах попав на оригінальну гадку, уділяти аудієнції через телефон. На одній з публичних площ в Тегерані уряджено публичну мовницю телефонічну і получено єї безпосередно дротами з палатою шаха. В мовниці урядують міністри в тім часі, коли шах приймає аудієнції через телефон. До сего спонукав шаха страх перед замахами, на які він наражував би ся, єсли би особисто стикав ся зі своїми підданими, на що не позволяє єму також пшалковатість «сина сонця».

— **Затьма сонця.** Дня 14. с. м. була перша сего року затьма сонця. У нас єї не було видно. Полоса повної затьми переходила через середущу Азію, а частинної затьми через примежні краї, як Хіни, Індії, Малу Азію, східну Європу і Сибір. Затьма почала ся зі сходом сонця в Приамурскїм краю, а скінчила ся вечером в воронїжскій губернії. Наука не зискала богато при нагоді сеї затьми, а се з причини захмареного неба. Над Байкальським озером, де можна було надїяти ся найпрахильнійших обставин до обсервації затьми, доходили морози до — 30 степенів, тому там переводила дослїди лише місцева стация астрономічна. Наукові виїзди з Берліна і Москви

які вибрали ся на обсервацію затьми до Дісак в середущій Азії, не мали щастя, бо цілий день на наш Новий рік була там сніговиця. Сонця они зовсім того дня не бачили, а обсервації обмежили ся лише до метеорологічних помічень.

— **Кілько зьвізд видно на небі?** Число зьвізд, які можна добачити на небозводі при помочи далековидів, подавала доси на 100 мільонів. Зьвіздар Горе обчислив зьвізди на фотографічних картах неба, видаєних д-ром Робертсом і пересвідчив ся, що на однім квадратнім степені молочної дороги можна добачити пересічно 4.137 зьвізд, а в сусідних полосах по 1.782 зьвізд. З того обчислив Горе, що на небі може людске око, вільне або узброєне в далековид, добачити 74.184.757 зьвізд.

— **Для Р. Тов-а педаг. у Львові** зложили в нашій Аміністрації: Ви. Титко Ревакович зі Львова 1 К; Всч. о. Семен Шпіцер з Лежанівки від себе 2 К, від п. Юрія Філя, господаря з Лежанівки 1 К і від колядників з Лежанівки 19 К; Всч. о. Евст. Бартків з Селяк 10 К — Сі жертви разом з попередніми в загальній квоті 70 К 50 с доручено касі Р. Т педаг.

— **Дрібні вісти.** Сегорічні цїсарські маневри відбудуть ся на Угорщині в околиці Банфі Гунїад. — В Будапешті увязнено фальшівника п'ятикоронівок. — На острові Ямайка наробило землетрясене великої шкоди. Частина міста Кінгстоуна лежить в звалищах, знищена землетрясенем і огнем. При катастрофі згибло около 1000 людей, а десять разів тільки остало без даху і удержаня. Шкода заподїяна землотрясенем, вносить 10 мільонів доларів. — В Кечкеметі на Угорщині ударили ся два особові поїзди, причім 30 подорожних покалічило ся. — Польске віче в Бережанах ухвалило жадати будови нової гімназії, бо старий будинок не відповідає найпростїйшим вимогам гігієни і педагогії. — Кабінетова рада у Франції затвердила вчера основні постанови проєкту що до знесеня війскових судів. — З Ріо де Жанейро доносять, що там згорів будинок німецької амбасади. Весь архів амбасади пішов з димом, а персонал ледви утік з житем. — Академики-соціялісти в Софії устроїли демонстрацію в театрі. Спокій привернуло військо.

З причини сніговиці здержано вчера рух поїздів на шляху Вигнанка-Тересин-Скала аж до відкликаня. — В Тарнові застрілив ся 86-літній, емер. директор помісничих бюр судових, Ян Удріцкый. Причиною мала бути нервова недуга. — Під тягаром снігу почав розпадатися дім при ул. Білинських 12 у Львові. Мешканців того дому дельожовано вчера силою при помочи полиції, бо добровільно не хотїли уступити ся по заплаченю чиншу за сей місяць. — Краєва рада шкільна містить ся доси в намісництві, але небавом буде мати окремих будинок, на що призначено в державнім бюджеті кредит в квоті 184 тисяч корон за 1906. рік. — Перед карним трибуналом у Львові засуджено вчера глухонімого челядника перецлетничого Якова Лякса, за крадіж 4 книжок з варстату свого хлібодавця, на оден рік тяжкої вязниці з постом що тяжня.

— **Поетичний кутин.**

Франц Коковський: С по м и н.

Така вечірна, зоряна хвилива
Нагадує мені найкрасшу днину,
Яку я мав в своїм житю...

Година

Вечіряя улила сірами імлами
На сумовиту, простору долину,
Цікаво зорі виглядали ясні,
В синявих марах тихо над хатами
Плив ясний місяць, а на шибках красні
Цвіти мережав — шив морозний вітер.
Се був Сьвят — вечір. Всі люди раділи,
Тішилось кожде мале животіння,
Тішились старці та маленські діти,
Тішились люди, що вже край могили

Стоять, у вічах радощий відтїння
Сяли їм ясно.

Лиш мені одному

Довелось бути тоді в самотю
І ковтати сльози в покої пустому
І ридати гірко і жалем — журбою
Для сьвіта хвилю радісну витати.
Я сидів мовчки. У мозку клубились
Думки, що красше із сьвітлом розстатись,
Що красше зараз виластись до могили
Чим жить так марно...

І тоді, здає ся,

Треба лиш було малої дрібниці,
Щоб більмом смерти покритлась зірниця.
Щоб змовкло серце, що трівожно бє ся
На кожду згадку життя самотю.

Нараз близенько мойого покою
За вікном моім я вчув спів несмільий
Тихий, нескладний малої дитини,
Я отямив ся. — Ох, Боже мій милий
Видно на сьвітлі вще сиротини
Не прозабули! — Я зірвав ся швидко,
Пірвав хлопчину у свої обійми.
Цїлував очи його, лице, руки,
Бо той спів хлопця розігнав розуки
Пекло від мене, що усе, без впину
Мене давило...

Така вечірна, зоряна хвилива
Нагадує мені найкрасшу днину,
Яку я мав в своїм житю...

28. XII. 06.

Телеграми

з дня 18. січня 1907.

Відень. На винїшнім засіданю палати послів буде полагоджений проєкт закова про штучне вино, а потім прийде під наради закон про полішненє платні урядникам і закон про конгруу.

Берлин. З Петербурга доносять, що в остатних днях увязнено там 70 терористів. З найденых у них паперів виявило ся, що підготовлювано напад на банк державний. Під час Йорданьского торжества мали терористи зробиши розрухи в Петербурзі. Та хвиля видала ся їм найдегіднійшою, бо тоді більша часть війська відходить до Царского Села на водосьвяте.

Петербург. Начальник м. Ростова над Доном, Драчевский, стая іменованій начальником м. Петербурга.

Від 1^о. грудня м. р. до 15. с. м. полєві суди засудили на смерть 650 осіб.

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ.

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові).

Приїхали дня 17. с. м.: Гавриїл Губаря з Краковця, Ольга і Антія з Полєлів.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15. січня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлєне. В неділі і сьвята 2 представлєня о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що п'ятницї High-Life представлєне. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 5.

Лекції у Львові глядає студент філософії. Зголошена до Аміністрації „Руслана“

Знаменитий мід десеровий кураційний (власна пасіка) твердий 5 клгр. 6 кор. „raritas медо борів“ густо плинна патока 6 кор. 60 сот. franco. Від руских замовлень даю 20 сот. на будову театру. **Коріневич** ем. учит. Іванчани лочта в місци. (9—20)

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40 5-45, 9-05*
„ Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40 9-30*
„ Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
„ Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
„ Рави рускої	7-50, 4-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Яворова	8-18, 4-37
„ Коломиї	10-05
„ Ряшева	10-35

На Підзамче.

„ Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-—*, 2-45, 6-35* 10-05*
„ Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
„ Лавочного	7-30, 2-30 6-25*
„ Самбора	8-55, 4-15, 10-51
„ Станиславова	9-10*
„ Белзця	10-45
„ Ряшева	4-05
„ Коломиї	3-30
„ Рави рускої	7-25*, 11-35*
„ Стрия	11-10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди поспішні друквані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені зьвіздкою. Пера нічна числїть ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білєти їзди як також білєти всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілий день в міским бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до перехованя папєри вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталєвій касі паншрїй сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майськє документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдегіднійш зарядженя. Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовім.